

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**privind modificarea și completarea Instrucțiunilor de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)—i), art. 143 alin. (2) și art. 144¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.222/2006**

În baza prevederilor art. 143 alin. (1) lit. a)—i), art. 143 alin. (2) și (3) și art. 144¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin.

Art. I. — Instrucțiunile de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)—i), art. 143 alin. (2) și art. 144¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.222/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.043 din 29 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Prin prezentele instrucțiuni se reglementează modul de justificare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată cu drept de deducere pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)—i), art. 143 alin. (2) și art. 144¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Codul fiscal*.

(2) Justificarea scutirilor prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)—i), art. 143 alin. (2) și art. 144¹ din Codul fiscal se face de către persoana impozabilă care poate avea calitatea de furnizor/prestator sau, după caz, de beneficiar. Scutirea de taxă pe valoarea adăugată se aplică numai în situația în care locul operațiunii se consideră a fi în România, conform prevederilor art. 132 și 133 din Codul fiscal. În cazul serviciilor pentru care ar fi aplicabile prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, dacă nu se pot prezenta dovezi din care să rezulte că beneficiarul este o persoană impozabilă, se aplică regulile prevăzute la art. 133 alin. (3)—(6) din Codul fiscal pentru stabilirea locului prestării serviciilor, iar dacă, potrivit acestor reguli, locul prestării este în România, prestatorul poate aplica o scutire de TVA prevăzută de Codul fiscal, în condițiile justificării acesteia conform prezentelor instrucțiuni, în caz contrar operațiunea fiind taxabilă.

(3) În sensul prezentelor instrucțiuni:

a) prin *contract* se înțelege și comanda, urmată de executarea acesteia;

b) *prestatorul* este orice persoană care acționează în nume propriu și facturează o prestare de servicii;

c) *beneficiarul* este persoana pe numele căreia a fost emisă o factură pentru o prestare de servicii sau pentru o livrare de bunuri;

d) prin *furnizor* se înțelege orice persoană impozabilă care realizează o livrare de bunuri în sensul art. 128 alin. (1) sau alin. (2) din Codul fiscal, respectiv producătorul bunurilor sau proprietarul bunurilor ori comisionarul care acționează în nume propriu, dar în contul comitentului;

e) sunt considerate *livrări de bunuri*, în sensul art. 143 alin. (1) lit. a) și b) din Codul fiscal, bunurile transportate din România în afara Comunității Europene, denumită în continuare *Comunitate*, chiar și în lipsa unei tranzacții comerciale;

f) în scopul aplicării prezentelor instrucțiuni, livrările de bunuri care sunt transportate din teritoriul comunitar, astfel cum este

definit la art. 125² din Codul fiscal, în afara Comunității, chiar și cele prevăzute la lit. e), sunt denumite *exporturi*, iar furnizorul menționat la lit. d) este denumit *exportator*.

(4) Pentru acele operațiuni care prin natura lor nu permit operatorilor economici să fie în posesia documentelor de justificare a scutirii în momentul faptului generator, prezentarea documentelor pentru justificarea scutirii de taxă se va face în termen de maximum 90 de zile calendaristice de la data la care a intervenit faptul generator de taxă pentru operațiunea în cauză.

(5) Dacă pentru operațiuni scutite de taxă sunt emise facturi pentru valoarea totală ori parțială a unor operațiuni înaintea faptului generator de taxă sau sunt emise facturi pentru avansuri, scutirea se justifică în conformitate cu prevederile prezentelor instrucțiuni, în termenul prevăzut la alin. (4), de la data faptului generator de taxă.

(6) În cazul în care nu sunt prezentate documentele de justificare a scutirii de taxă la data efectuării controlului și pentru operațiunea în cauză a intervenit faptul generator, organele de inspecție fiscală au dreptul de a suspenda inspecția fiscală până la data prezentării acestora.

(7) Suspendarea inspecției fiscale nu poate depăși termenul prevăzut la alin. (4) și se va face cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(8) Dacă inspecția fiscală a fost deja efectuată și, ulterior expirării termenului prevăzut la alin. (4), fără să depășească termenul legal de prescripție, persoana impozabilă intră în posesia documentelor de justificare a scutirii de taxă, aceasta poate solicita organelor fiscale competente reverificarea perioadei respective, în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(9) Scutirile cu drept de deducere sunt aplicate în măsura în care persoanele impozabile pot justifica scutirea cu documentele prevăzute de prezentele instrucțiuni. Aplicarea regimului de taxare pentru operațiuni scutite cu drept de deducere de către persoanele impozabile nu va fi sancționată de organele de inspecție fiscală.”

2. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată, în conformitate cu prevederile art. 143 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, livrările de bunuri expediate sau transportate în afara Comunității de furnizor sau de altă persoană în contul său. Prin *persoană care expediază sau transportă bunuri în afara Comunității în contul furnizorului* se înțelege orice persoană care face transportul. Scutirea se aplică numai în situația în care, potrivit prevederilor contractuale dintre furnizor și cumpărător, transportul bunurilor în afara Comunității este în sarcina furnizorului, care poate face transportul cu mijloace proprii sau poate apela la o altă persoană pentru efectuarea transportului.

(2) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se justifică de către exportator cu următoarele documente:

a) factura, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, sau, dacă transportul bunurilor nu presupune o tranzacție, documentele solicitate de autoritatea vamală pentru întocmirea declarației vamale de export;

b) unul dintre următoarele documente:

1. declarația vamală de export, certificată de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar, și/sau, după caz, să fie certificat liberul de vamă acordat de autoritatea vamală; sau

2. documentul de însoțire la export (EAD), certificat de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar, și/sau, după caz, să fie certificat liberul de vamă acordat de autoritatea vamală; sau

3. confirmarea electronică a părăsirii teritoriului comunitar, transmisă de biroul vamal;

c) documente din care să rezulte că transportul este realizat de furnizor ori în numele său, cum sunt: documentul de transport, comanda de cumpărare, de vânzare sau contractul, documentele de asigurare.”

3. La articolul 3, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul în care livrarea de bunuri se referă la bunuri cumpărate în România de călători persoane fizice, nestabiliți în Comunitate, care sunt transportate în bagajul personal al călătorului, scutirea de taxa pe valoarea adăugată se aplică potrivit procedurilor și condițiilor stabilite prin ordin distinct al ministrului finanțelor publice.”

4. Articolele 4—6 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Sunt scutite de taxă, potrivit prevederilor art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, prestările de servicii, inclusiv transportul și serviciile accesorii transportului, altele decât cele prevăzute la art. 141 din Codul fiscal, legate direct de exportul de bunuri.

(2) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, pentru serviciile de transport de bunuri legate direct de exportul de bunuri, se justifică de prestator în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal, și dacă aceasta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o scutire de taxă. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

a) factura, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, sau, după caz, pentru persoanele care prestează efectiv serviciul de transport, documentul specific de transport, dacă acesta conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

b) contractul încheiat cu beneficiarul;

c) documentele specifice de transport prevăzute la alin. (4), în funcție de tipul transportului, sau, după caz, copii de pe aceste documente;

d) documente din care să rezulte că bunurile transportate au fost exportate.

Exemplul 1: A facturează către B un transport din Italia în Elveția. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de transport este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, cu toate că locul exportului de bunuri este în Italia. Fiind un transport aferent unui export de bunuri, prestatorul va justifica scutirea de taxă, deoarece beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în România și prestatorul ar fi avut obligația plății taxei dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă. Același raționament s-ar aplica și în cazul în care transportul ar fi efectuat din România

în Turcia sau în orice altă țară din afara Comunității, între două persoane impozabile stabilite în România.

Exemplul 2: A facturează către B un transport din Italia în Elveția. A este o persoană impozabilă stabilită în România, iar B este o persoană impozabilă stabilită în Italia. Locul serviciului de transport este în Italia, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal și în condițiile stabilite prin normele de aplicare a acestui articol. În acest caz, serviciul fiind neimpozabil în România, nu este necesară justificarea scutirii de taxă. Deși operațiunea reprezintă o prestare intracomunitară de servicii, A nu va fi obligat să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, fiind scutită de taxă în statul beneficiarului.

Exemplul 3: A facturează către B un transport din China în SUA. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de transport este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Nefiind un transport aferent unui export de bunuri din teritoriul Comunității, nu este aplicabilă nicio scutire de taxă. Persoana obligată la plata taxei este prestatorul conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, care va emite o factură cu TVA către B.

(3) Dacă locul serviciului de transport de bunuri este în România și beneficiarul ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, dacă operațiunea nu ar fi scutită, acesta justifică scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, pentru serviciile de transport legate direct de exportul de bunuri, cu:

a) factura emisă de prestator sau, după caz, pentru persoanele care prestează efectiv serviciul de transport, documentul specific de transport, dacă acesta conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

b) contractul încheiat cu prestatorul;

c) documentele specifice de transport prevăzute la alin. (4), în funcție de tipul transportului, sau, după caz, copii de pe aceste documente;

d) documente din care să rezulte că bunurile transportate au fost exportate din Comunitate.

Dacă beneficiarul nu poate justifica scutirea de taxă, operațiunile vor fi considerate taxabile. În cazul în care sunt achiziții intracomunitare de servicii, vor fi aplicate prevederile specifice de declarare a acestor operațiuni.

Exemplu: A facturează către B un transport din Italia în Elveția. A este o persoană impozabilă stabilită în Franța, iar B este o persoană impozabilă stabilită în România. Locul serviciului de transport este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Fiind un transport aferent unui export de bunuri, beneficiarul va justifica scutirea de taxă, deoarece prestatorul nu este o persoană impozabilă stabilită în România și beneficiarul ar fi avut obligația plății taxei conform art. 150 alin. (2) din Codul fiscal, dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă. Deși operațiunea reprezintă o achiziție intracomunitară de servicii, B nu ar avea obligația să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă justifică scutirea de taxă.

(4) În aplicarea prevederilor alin. (2) și (3), se consideră documente specifice de transport, în funcție de tipul transportului:

a) în cazul transportului auto: Convenția referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele (CMR), carnetul TIR și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1;

b) în cazul transportului feroviar: scrisoarea de trăsură, documentul de transport internațional pe căile ferate, care să poarte ștampila stației de expediție, documentul de transmitere a vagonului la calea ferată vecină, care să confirme ieșirea

mărfii din Comunitate, și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1;

c) în cazul transportului multimodal cale ferată—naval: scrisoarea de trăsură și foaia de conosament și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1;

d) în cazul transportului prin conducte: documentul emis de transportator, cuprinzând date referitoare la bunurile transportate, și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1.

(5) Scutirea de taxă pentru transporturile de bunuri prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se aplică și în cazul transporturilor combinate. Justificarea scutirii se realizează pe baza documentelor prevăzute la alin. (2), în cazul prestatorului, sau la alin. (3), în cazul beneficiarului, precum și a documentelor specifice fiecărui tip de transport care intră în componența transportului combinat, conform alin. (4).

(6) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, pentru serviciile accesorii transportului legat direct de exportul de bunuri, se justifică de către prestatorul serviciilor, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal și dacă acesta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu ar fi aplicată o scutire de taxă. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

a) contractul încheiat cu beneficiarul;

b) factura care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

c) documentele din care să rezulte că sunt servicii accesorii unui transport de bunuri care au fost exportate din Comunitate.

Exemplul 1: A facturează către B un serviciu de descărcare de bunuri efectuat în Elveția, aferent unui transport din Italia în Elveția. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de descărcare este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Fiind un serviciu accesoriu unui transport aferent unui export de bunuri, prestatorul va justifica scutirea de taxă, deoarece beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în România și prestatorul ar fi avut obligația plății taxei dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă.

Exemplul 2: A facturează către B un serviciu de descărcare de bunuri efectuat în Elveția, aferent unui transport din Italia în Elveția. A este o persoană impozabilă stabilită în România, iar B este o persoană impozabilă stabilită în Italia. Locul serviciului de descărcare este în Italia, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal și în condițiile stabilite prin normele de aplicare a acestui articol. În acest caz, serviciul fiind neimpozabil în România, nu este necesară justificarea scutirii de taxă. Deși operațiunea reprezintă o prestare intracomunitară de servicii, A nu va fi obligat să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, operațiunea fiind scutită de taxă în statul beneficiarului.

Exemplul 3: A facturează către B un serviciu de încărcare de bunuri în camioane, serviciul fiind efectuat pe teritoriul Serbiei. Bunurile sunt transportate din Serbia în Elveția. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de încărcare este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Nefiind un serviciu accesoriu unui transport aferent unui export de bunuri din teritoriul Comunității, nu este aplicabilă nicio scutire de taxă. Persoana obligată la plata taxei este prestatorul, conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, care va emite o factură cu TVA către B.

(7) Dacă locul serviciilor accesorii transportului legat direct de exportul de bunuri este în România, scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se justifică de beneficiarul serviciilor, dacă acesta ar fi persoana obligată la

plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, în situația în care operațiunea nu ar fi scutită, pe baza următoarelor documente:

a) contractul încheiat cu prestatorul serviciilor;

b) factura emisă de prestator;

c) documentele din care să rezulte că serviciile sunt accesorii unui transport de bunuri care au fost exportate.

Dacă beneficiarul nu poate justifica scutirea de taxă, operațiunile vor fi considerate taxabile. În cazul în care sunt achiziții intracomunitare de servicii, vor fi aplicate prevederile specifice de declarare a acestor operațiuni.

Exemplu: A facturează către B un serviciu de descărcare de bunuri efectuat pe teritoriul Elveției. Bunurile sunt transportate din Italia în Elveția. A este o persoană impozabilă stabilită în Franța, iar B este o persoană impozabilă stabilită în România. Locul serviciului de descărcare este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Fiind un serviciu accesoriu unui transport legat direct de un export de bunuri, beneficiarul va justifica scutirea de taxă, deoarece prestatorul nu este o persoană impozabilă stabilită în România și beneficiarul ar fi avut obligația plății taxei conform art. 150 alin. (2) din Codul fiscal, dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă. Deși operațiunea reprezintă o achiziție intracomunitară de servicii, B nu ar avea obligația să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă justifică scutirea de taxă.

(8) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, pentru alte prestări de servicii legate direct de exportul de bunuri, se justifică de către prestatorul serviciilor, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal și dacă acesta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o scutire de taxă. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

a) contractul încheiat cu beneficiarul;

b) factura care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

c) documentele din care să rezulte că prestările de servicii efectuate sunt legate direct de exportul de bunuri.

Exemplele prezentate la alin. (6) vor fi avute în vedere corespunzător și pentru serviciile prevăzute de prezentul alineat.

(9) Dacă locul altor servicii legate direct de exportul de bunuri este în România, scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se justifică de beneficiarul serviciilor, dacă acesta ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, în situația în care operațiunea nu ar fi scutită, pe baza următoarelor documente:

a) contractul încheiat cu prestatorul serviciilor;

b) factura emisă de prestator;

c) documentele din care să rezulte că prestările de servicii sunt legate direct de exportul de bunuri.

Exemplul prezentat la alin. (7) va fi avut în vedere corespunzător pentru serviciile prevăzute de prezentul alineat.

Art. 5. — (1) Sunt scutite de taxă, potrivit prevederilor art. 143 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, prestările de servicii, inclusiv transportul și serviciile accesorii transportului, legate direct de importul de bunuri, dacă valoarea acestora este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate potrivit art. 139 din Codul fiscal.

(2) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, pentru serviciile de transport de bunuri legate direct de importul de bunuri, se justifică de prestator, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal și dacă aceasta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o

scutire de taxă. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

a) factura, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal sau, după caz, pentru persoanele care prestează efectiv serviciul de transport, documentul specific de transport, dacă acesta conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

b) contractul încheiat cu beneficiarul;

c) documentele specifice de transport prevăzute la alin. (4), în funcție de tipul transportului, sau, după caz, copii de pe aceste documente;

d) documentele din care să rezulte că bunurile transportate au fost importate în Comunitate și că valoarea serviciilor este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate.

Exemplul 1: A facturează către B un transport din Elveția în Italia. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de transport este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, cu toate că locul importului de bunuri este în Italia. Fiind un transport aferent unui import de bunuri, prestatorul va justifica scutirea de taxă, deoarece beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în România și prestatorul ar fi avut obligația plății taxei dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă. Același raționament s-ar aplica în situația în care bunurile ar fi transportate din orice alt stat din afara Comunității în România, locul importului de bunuri fiind în România, dacă serviciul de transport este realizat de un prestator persoană impozabilă, stabilit în România, către un beneficiar persoană impozabilă, stabilit în România.

Exemplul 2: A facturează către B un transport din Elveția în Italia. A este o persoană impozabilă stabilită în România, iar B este o persoană impozabilă stabilită în Italia. Locul serviciului de transport este în Italia, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal și în condițiile stabilite prin normele de aplicare a art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. În acest caz, serviciul fiind neimpozabil în România, nu este necesară justificarea scutirii de taxă de către A. Deși operațiunea reprezintă o prestare intracomunitară de servicii, A nu va fi obligat să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, operațiunea fiind scutită de taxă în statul beneficiarului.

Exemplul 3: A facturează către B un transport din China în SUA. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de transport este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Nefiind un transport aferent unui import de bunuri în Comunitate, nu este aplicabilă nicio scutire de taxă. Persoana obligată la plata taxei este prestatorul A, conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, care va emite o factură cu TVA către B.

(3) Dacă locul serviciilor de transport direct legate de importul de bunuri, a căror valoare este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate potrivit art. 139 din Codul fiscal, este în România, scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal se justifică de beneficiarul serviciilor, dacă acesta ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, în situația în care operațiunea nu ar fi scutită. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

a) factura emisă de prestator sau, după caz, pentru persoanele care prestează efectiv serviciul de transport, documentul specific de transport, dacă acesta conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

b) contractul încheiat cu prestatorul;

c) documentele specifice de transport prevăzute la alin. (4), în funcție de tipul transportului, sau, după caz, copii de pe aceste documente;

d) documentele din care să rezulte că bunurile transportate au fost importate în Comunitate și că valoarea serviciilor este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate potrivit

art. 139 din Codul fiscal sau echivalentului acestui articol din legislația altui stat membru.

Dacă beneficiarul nu poate justifica scutirea de taxă, operațiunile vor fi considerate taxabile. În cazul în care sunt achiziții intracomunitare de servicii, vor fi aplicate prevederile specifice de declarare a acestor operațiuni.

Exemplu: A facturează către B un transport din Elveția în Italia. A este o persoană impozabilă stabilită în Franța, iar B este o persoană impozabilă stabilită în România. Locul serviciului de transport este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, cu toate că locul importului de bunuri este în Italia. Fiind un transport aferent unui import de bunuri, beneficiarul va justifica scutirea de taxă, deoarece prestatorul nu este o persoană impozabilă stabilită în România și beneficiarul ar fi avut obligația plății taxei conform art. 150 alin. (2) din Codul fiscal, dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă. Deși operațiunea reprezintă o achiziție intracomunitară de servicii, B nu are obligația să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă ar justifica scutirea de taxă.

(4) În aplicarea alin. (2) și (3), se consideră documente specifice de transport, în funcție de tipul transportului:

a) în cazul transportului auto: Convenția referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele (CMR), carnetul TIR și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1;

b) în cazul transportului feroviar: scrisoarea de trăsură, documentul de transport internațional pe căile ferate, care să poarte ștampila stației de expediție, documentul de transmitere a vagonului la calea ferată vecină, care să confirme intrarea mărfii în Comunitate, și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1;

c) în cazul transportului multimodal cale ferată—naval: scrisoarea de trăsură și foaia de conosament și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1;

d) în cazul transportului prin conducte: documentul emis de transportator, cuprinzând date referitoare la bunurile transportate și, după caz, documentul de tranzit vamal comunitar T1.

(5) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, pentru prestările de servicii accesorii transportului și alte prestări de servicii, direct legate de importul de bunuri, dacă valoarea acestora este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate potrivit art. 139 din Codul fiscal, se justifică de prestator, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal și dacă acesta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o scutire de taxă. Documentele pe baza cărora se justifică scutirea de taxă sunt:

a) factura, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

b) contractul încheiat cu beneficiarul;

c) documentele din care să rezulte că prestările de servicii sunt accesorii transportului bunurilor importate în Comunitate sau sunt servicii aferente importului de bunuri în Comunitate și că valoarea serviciilor este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate.

Exemplu 1: A facturează către B un serviciu de descărcare de bunuri efectuat în Italia, aferent unui transport din Elveția în Italia. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de descărcare este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, cu toate că locul importului de bunuri este în Italia. Fiind un serviciu accesoriu unui transport direct legat de un import de bunuri, prestatorul va justifica scutirea de taxă, deoarece beneficiarul este o persoană

impozabilă stabilită în România și prestatorul ar fi avut obligația plății taxei dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă. Fiind un serviciu prestat între două persoane impozabile stabilite în România, nu este considerat un serviciu intracomunitar.

Exemplul 2: A facturează către B un serviciu de descărcare de bunuri efectuat în Italia, aferent unui transport din Elveția în Italia. A este o persoană impozabilă stabilită în România, iar B este o persoană impozabilă stabilită în Italia. Locul serviciului de descărcare este în Italia, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal și în condițiile stabilite prin normele de aplicare a acestui articol. În acest caz, serviciul fiind neimpozabil în România, A nu trebuie să justifice scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal. Deși operațiunea reprezintă o prestare intracomunitară de servicii, A nu va fi obligat să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, fiind scutită de taxă în statul beneficiarului.

Exemplul 3: A facturează către B un serviciu de descărcare de bunuri din camioane, serviciul fiind efectuat pe teritoriul Elveției. Bunurile sunt transportate din Serbia în Elveția. Ambele companii sunt persoane impozabile stabilite în România. Locul serviciului de descărcare este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Nefiind un serviciu accesoriu unui transport aferent unui import de bunuri în teritoriul Comunității, nu este aplicabilă nicio scutire de taxă. Persoana obligată la plata taxei este prestatorul A, conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, care va emite o factură cu TVA către B.

(6) Dacă locul serviciilor accesorii transportului și altor prestări de servicii, direct legate de importul de bunuri a căror valoare este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate potrivit art. 139 din Codul fiscal, este în România, scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal se justifică de beneficiarul serviciilor, dacă acesta ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, în situația în care operațiunea nu ar fi scutită, cu următoarele documente:

- a) factura emisă de prestator;
- b) contractul încheiat cu prestatorul;
- c) documentele din care să rezulte că serviciile respective sunt accesorii transportului bunurilor importate sau sunt aferente importului de bunuri în Comunitate și că valoarea serviciilor este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate.

Dacă beneficiarul nu poate justifica scutirea de taxă, operațiunile vor fi considerate taxabile. În cazul în care sunt achiziții intracomunitare de servicii, vor fi aplicate prevederile specifice de declarare a acestor operațiuni.

Exemplu: A facturează către B descărcarea bunurilor din camion efectuată în Italia. Bunurile au fost transportate din Elveția în Italia. A este o persoană impozabilă stabilită în Franța, iar B este o persoană impozabilă stabilită în România. Locul serviciului de descărcare direct legat de importul de bunuri este în România, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, cu toate că locul importului este în Italia. Fiind un serviciu accesoriu unui import de bunuri, beneficiarul B va justifica scutirea de taxă, deoarece prestatorul A nu este o persoană impozabilă stabilită în România și beneficiarul ar fi avut obligația plății taxei conform art. 150 alin. (2) din Codul fiscal, dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă. Deși operațiunea reprezintă o achiziție intracomunitară de servicii, B nu ar avea obligația să înscrie această operațiune în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă ar justifica scutirea de taxă.

Art. 6. — (1) Sunt scutite de taxă, potrivit prevederilor art. 143 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, prestările de servicii efectuate în România asupra bunurilor mobile achiziționate ori importate în vederea prelucrării în România și care ulterior sunt transportate în afara Comunității de către prestatorul serviciilor sau de către

client, dacă acesta nu este stabilit în România, ori de altă persoană în numele oricăruia dintre aceștia. Scutirea de taxă pe valoarea adăugată prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal se aplică prestărilor de servicii de prelucrare și în cazul în care prestatorul de servicii care efectuează aceste servicii în baza unui contract încheiat cu un client nestabilit în România achiziționează sau importă bunuri în vederea încorporării în produsul prelucrat ori în vederea utilizării în legătură directă cu produsele prelucrate. Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal se aplică pentru prestările de servicii pentru care locul prestării se consideră în România, conform prevederilor art. 133 din Codul fiscal, și se justifică cu documentele prevăzute la alin. (3) sau (4), după caz. Orice bun încorporat în produsul prelucrat, ambalajele sau alte bunuri utilizate în legătură directă cu produsul prelucrat sunt accesorii serviciilor realizate și nu vor fi tratate ca livrări de bunuri, ci ca fiind parte a serviciului prestat.

(2) În cazul bunurilor importate în România în vederea prelucrării, calitatea de importator o poate avea, conform prevederilor pct. 59 din Normele de aplicare a titlului VI din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, fie proprietarul bunurilor, fie persoana impozabilă înregistrată conform art. 153 din Codul fiscal, care importă bunuri în România în regimul vamal de perfecționare activă în sistem de rambursare, prevăzut la art. 114 paragraful 1 lit. (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar, în vederea prelucrării, cu condiția ca bunurile rezultate ca urmare a acestor operațiuni să fie reexportate în afara Comunității sau să fie achiziționate de către persoana impozabilă respectivă. În situația în care bunurile rezultate în urma prelucrării nu sunt reexportate în afara Comunității, prestatorul de servicii care a importat bunurile în România în vederea prelucrării pierde dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente importului, cu excepția cazului în care achiziționează bunurile rezultate în urma prelucrării. În situația în care locul prestării este considerat a fi în România conform prevederilor art. 133 din Codul fiscal, dacă bunurile rezultate în urma prelucrării nu sunt reexportate în afara Comunității, prestările de servicii de prelucrare nu sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată. Dacă serviciile sunt prestate către un beneficiar persoană impozabilă, stabilit în alt stat membru, locul prestării se consideră în statul membru în care este stabilit beneficiarul conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal și în condițiile stabilite prin normele de aplicare a acestui articol, serviciile fiind neimpozabile în România. Totuși, prestatorul nu are obligația de a depune declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă prestarea de servicii este scutită de TVA în statul beneficiarului.

(3) Scutirea de taxă prevăzută la alin. (1), pentru prelucrarea bunurilor mobile corporale achiziționate din România sau din alte state membre ori importate de către clientul care nu este stabilit în România, se justifică de prestatorul serviciilor cu următoarele documente:

- a) contractul încheiat cu clientul care nu este stabilit în România;
- b) factura pentru serviciile de prelucrare efectuate, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;
- c) copie de pe unul dintre următoarele documente:
 1. declarația vamală de export, certificată de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar, și/sau, după caz, să fie certificat liberul de vamă acordat de autoritatea vamală; sau
 2. documentul de însoțire la export (EAD), certificat de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar, și/sau, după caz, să fie certificat liberul de vamă acordat de autoritatea vamală; sau

3. confirmarea electronică a părăsirii teritoriului comunitar, transmisă de biroul vamal;

d) documentul de transport care atestă că bunurile rezultate în urma prelucrării părăsesc Comunitatea, dacă transportul bunurilor în afara Comunității intră în sarcina prestatorului de servicii, sau, după caz, copie de pe acest document, dacă transportul bunurilor în afara Comunității intră în sarcina clientului nestabilit în România.

(4) Scutirea de taxă prevăzută la alin. (1), pentru prelucrarea bunurilor mobile corporale importate de către prestatorul de servicii, se justifică de prestator cu următoarele documente:

a) contractul încheiat cu clientul care nu este stabilit în România;

b) factura pentru serviciile prestate, care trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

c) autorizația de perfecționare activă în sistem de rambursare;

d) declarația vamală pentru regimul vamal de perfecționare activă în sistemul de rambursare;

e) dovada exportului bunurilor rezultate în urma prelucrării, reprezentată de unul dintre următoarele documente:

1. declarația vamală de export, certificată de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar și/sau, după caz, să fie certificat liberul de vamă acordat de autoritatea vamală; sau

2. documentul de însoțire la export (EAD), certificat de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar și/sau, după caz, să fie certificat liberul de vamă acordat de autoritatea vamală; sau

3. confirmarea electronică a părăsirii teritoriului comunitar, transmisă de biroul vamal;

f) documentul de transport, care atestă că bunurile rezultate în urma prelucrării părăsesc Comunitatea, dacă transportul bunurilor în afara Comunității intră în sarcina prestatorului de servicii, sau, după caz, copie de pe acest document, dacă transportul bunurilor în afara Comunității intră în sarcina clientului nestabilit în România.

Exemplul 1: A facturează către B servicii de confecționare produse textile, materiile prime fiind achiziționate din Franța de către client, respectiv de B. A este o persoană impozabilă stabilită în România, iar B este o persoană impozabilă stabilită în Elveția. Locul prestării serviciilor fiind în România conform art. 133 alin. (7) din Codul fiscal, deoarece beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în afara Comunității, A trebuie să justifice scutirea de TVA, întrucât ar fi avut obligația plății taxei dacă operațiunea nu ar fi fost scutită de taxă.

Exemplul 2: A facturează către B servicii de confecționare produse textile, materiile prime fiind achiziționate din Franța de către client, respectiv de B. A este o persoană impozabilă stabilită în România, iar B este o persoană impozabilă stabilită în Italia. Locul prestării serviciilor se consideră a fi în Italia, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal și în condițiile stabilite prin normele de aplicare a acestui articol, serviciile fiind neimpozabile în România. Deși operațiunea reprezintă o prestare intracomunitară de servicii, prestatorul nu are obligația de a depune declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, dacă prestarea de servicii este scutită de TVA în statul beneficiarului, respectiv în Italia.”

5. La articolul 7, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Partea din transportul internațional de persoane pentru care se aplică scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal este transportul pentru care locul prestării se consideră a fi în România, potrivit art. 133 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal.”

6. La articolul 8, alineatele (4)—(6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Justificarea scutirii de taxă pe valoarea adăugată se realizează fie de furnizor/prestator, fie de beneficiar, pe baza

documentelor care atestă că livrările de bunuri și prestările de servicii sunt destinate scopurilor prevăzute de lege. Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. h) din Codul fiscal se aplică atât pentru livrările de bunuri/prestările de servicii realizate în beneficiul direct al armatorilor de nave, cât și în situația în care între furnizori/prestatori și armator se interpune un agent de navă. Scutirea de taxă pentru prestările de servicii prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. h) pct. 1 și 3 din Codul fiscal se justifică de către prestatorul serviciilor, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România în conformitate cu prevederile art. 133 din Codul fiscal și dacă acesta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o scutire de taxă. Dacă locul prestărilor de servicii prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. h) pct. 1 și 3 din Codul fiscal este în România, scutirea de taxă se justifică de beneficiarul serviciilor, dacă acesta ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, în situația în care operațiunea nu ar fi scutită.

Exemplul 1: A facturează către B servicii de reparații ale unei nave destinate transportului maritim, serviciile fiind efectuate pe teritoriul României. A este o persoană impozabilă stabilită în România, iar B este o persoană impozabilă stabilită în Norvegia. Locul prestării serviciului fiind în România conform art. 133 alin. (7) din Codul fiscal, deoarece beneficiarul este o persoană impozabilă nestabilită în Comunitate, prestatorul trebuie să justifice scutirea de taxă, întrucât ar fi fost persoana obligată la plata taxei dacă operațiunea nu era scutită.

Exemplul 2: A facturează către B servicii de reparații ale unei nave destinate transportului maritim. A este o persoană impozabilă stabilită în Dubai, iar B este o persoană impozabilă stabilită în România. Locul prestării serviciului este în România conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, deoarece beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în România. Prestatorul nefiind stabilit în România, beneficiarul trebuie să justifice scutirea de taxă, întrucât ar fi fost persoana obligată la plata taxei dacă operațiunea nu era scutită.

(5) Scutirea de taxă pe valoarea adăugată nu se acordă pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii destinate construirii navelor prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. h) din Codul fiscal. Livrările de bunuri destinate construirii navelor prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. h) din Codul fiscal sau pentru orice alt tip de nave pot fi scutite de taxă pe valoarea adăugată, conform prevederilor art. 143 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, dacă livrarea respectivă se încadrează într-o măsură de simplificare prevăzută prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(6) Prin *transport internațional*, în sensul art. 143 alin. (1) lit. h) din Codul fiscal, se înțelege transportul care are fie punctul de plecare, fie punctul de sosire în afara țării, fie ambele puncte în afara țării.”

7. La articolul 9, alineatele (5)—(7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) În cazul companiilor aeriene care nu sunt stabilite în România, în scopul aplicării scutirilor se va considera că activitatea acestora constă întotdeauna, în principal, în transportul internațional de persoane și/sau de mărfuri efectuat cu plată. În cazul companiilor aeriene stabilite în România, Direcția generală aviație civilă din cadrul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii va emite un certificat care atestă faptul că activitatea acestora constă, în principal, în transportul internațional de persoane și/sau de mărfuri efectuat cu plată, care va fi transmis în copie furnizorilor/prestatorilor, ca document justificativ pentru aplicarea scutirii. Certificatul va fi eliberat la solicitarea companiilor aeriene, după cum urmează:

a) în cazul în care certificatul este solicitat în anul curent pentru anul următor, va fi avută în vedere activitatea desfășurată

în anul solicitării și certificatul va fi valabil de la data de 1 ianuarie până la data de 31 decembrie a anului calendaristic următor;

b) în situația în care certificatul nu a fost solicitat în anul curent pentru anul următor, va fi avută în vedere activitatea desfășurată în anul precedent și certificatul va fi valabil de la data emiterii până la data de 31 decembrie a anului în care a fost eliberat;

c) în cazul companiilor aeriene nou-înființate, certificatul va fi eliberat în anul înființării pe baza planului de afaceri prezentat Direcției generale aviației civile din cadrul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii și va fi valabil de la data emiterii până la data de 31 decembrie a anului în care a fost eliberat.

(6) Scutirea de taxă pe valoarea adăugată nu se acordă pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii destinate construirii aeronavelor prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal. Livrările de bunuri destinate construirii aeronavelor prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal sau pentru orice alt tip de aeronave pot fi scutite de taxa pe valoarea adăugată conform prevederilor art. 143 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, dacă livrarea respectivă se încadrează într-o măsură de simplificare prevăzută prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(7) Justificarea scutirii de taxă pe valoarea adăugată se realizează pe baza documentelor care atestă că livrările de bunuri și prestările de servicii sunt destinate scopurilor prevăzute de lege și a certificatului prevăzut la alin. (5) pentru companiile aeriene stabilite în România. Scutirea prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal se aplică atât pentru livrările de bunuri/prestările de servicii realizate în beneficiul direct al companiilor aeriene, cât și în situația în care între furnizori/prestatori și compania aeriană se interpune un agent de navă. Scutirea de taxă pentru prestările de servicii prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. i) pct. 1 și 3 din Codul fiscal se justifică de către prestatorul serviciilor, în măsura în care locul prestării serviciilor este considerat a fi în România în conformitate cu

prevederile art. 133 din Codul fiscal și dacă acesta ar fi fost persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu se aplica o scutire de taxă. Dacă locul prestărilor de servicii prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. i) pct. 1 și 3 din Codul fiscal este în România, scutirea de taxă se justifică de beneficiarul serviciilor, dacă acesta ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, în situația în care operațiunea nu ar fi scutită.”

8. La articolul 9, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

„(8) În sensul art. 143 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal, transportul internațional are înțelesul de la art. 8 alin. (6).”

9. La articolul 11, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) Conform art. 144¹ din Codul fiscal, sunt scutite de taxă serviciile prestate de intermediarii care acționează în numele și în contul altei persoane, în cazul în care aceste servicii sunt prestate în legătură cu operațiunile scutite prevăzute la art. 143 și 144 din Codul fiscal, cu excepția operațiunilor prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. f) și la art. 143 alin. (2) din Codul fiscal. Scutirea de taxă se justifică de prestator în măsura în care locul prestării serviciului de intermediere este considerat a fi în România conform art. 133 din Codul fiscal și dacă acesta ar fi persoana obligată la plata TVA conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul în care nu s-ar aplica o scutire de TVA. Beneficiarul serviciului de intermediere are obligația să justifice scutirea de taxă dacă locul prestării este considerat în România conform art. 133 din Codul fiscal și în situația în care acesta ar fi persoana obligată la plata taxei conform art. 150 din Codul fiscal, dacă operațiunea nu ar fi scutită.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 1 ianuarie 2010.

Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Pogea

București, 21 decembrie 2009.
Nr. 3.419.
